

při nakládání činní jako zřizenci železnice, nýbrž jako zřizenci odesílatele. Tento ze samé právní povahy tarifu vyplývající závěr jest v tarifních předpisech o nakládání a vykládání zboží (nákladní tarif díl I, oddělení B oddíl V.) vysloven jako zvláštní tarifní předpis, vylučující v takových případech ručení dráhy podle § 5 žel. dopr. ř. Svou obdobu má v tarifním prováděcím ustanovení IX k § 56 žel. dopr. ř., že se železniční zřizenci pokládají za zmocněnce odesílatele, když vyjíměčně vyplní nákladní list místo a na návrh odesílatele. První soud uznal tudíž plným právem, že se v souzeném případě žalobce nemůže dovolávati ustanovení § 5 žel. dopr. ř. o ručení dráhy za její lidi a že platí předpis § 86 (1) čís. 3 žel. dopr. ř.

Čís. 7628.

Služební poměr zřizenců společnosti brněnských pouličních drah v Brně.

Ustanovení § 35, třetí odstavec, služebního řádu a § 14, poslední věty platového regulativu platí i pro případ, byl-li dán zaměstnanec do výslužby za nemoci dříve, než uplynul rok jeho nemoce.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1927, Rv II 629/27.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované společnosti brněnských pouličních drah od 1. července 1900 podle dekretu ze dne 15. ledna 1924 jako definitivní podúředník. Podle posledního odstavce tohoto dekretu jeho práva a povinnosti byly upraveny jednak předpisy služebního řádu jednak regulativem platu. Od 1. dubna 1926 byl dán do pense. Jeho požitky činily v době, kdy byl ještě v aktivní službě před pensionováním, měsíčně celkem 1526 Kč 20 h, kdežto pensijní jeho požitky byly celkem měsíčně 900 Kč. V žalobě, již se domáhal na žalované společnosti zaplacení 4383 Kč 40 h tvrdil žalobce, že onemocněl dne 13. listopadu 1925, že byl dán do pense podle návrhu žalované společnosti a že mu byla přiznána invalidní pense 10.151 Kč ročně, takže byly jeho požitky zkráceny měsíčně o 626 Kč 20 h. Toto zkrácení odporuje však předpisům služebního řádu a regulativu platu. Podle §u 35 (3) služebního řádu má žalobce pro případ nemoci nárok na plný plat po dobu jednoho roku a podle §u 14 druhý odstavec regulativu platů ze dne 17. dubna 1923 má jako definitivní zaměstnanec po dobu jednoho roku nemoci nárok na plnou mzdu. Podle šestého odstavce § 35 služebního řádu není sice shora citovaným ustanovením dotčeno právo žalované společnosti rozvázati služební poměr podle § 55. služebního řádu, tedy ani pensionování, tím však nemůže definitivní zaměstnanec, onemocněv, býti zkrácen na mzdě. Žalovaná společnost ručí mu za to, že dostane po dobu jednoho roku nemoci plný plat, je tedy povinna doplácti rozdíl mezi pensijními požitky a aktivními požitky po dobu jednoho roku nemoci. Úmyslem stran při sjednávání platového regulativu, který byl vydán po dohodě s organizací zaměstnanců, bylo zabezpečiti zaměstnanci pro případ nemoci plné aktivní požitky bez ohledu na případné zrušení

pracovního poměru. Žalovaná strana tímto způsobem vždycky postupovala, kdykoliv onemocněl definitivní zaměstnanec, takže nemohl vykonávat služby, byl ponechán v zaměstnání po dobu jednoho roku nemoci a pak teprve byl pensionován. Žalobce byl skutečně nemocen v ony dny, které uvádí strana žalovaná, s výjimkou tou, že předposlední onemocnění nastalo 28. srpna 1925, nikoliv 28. července 1925. Po vydání nového služebního řádu platí vedle něho regulativu platů, jenž platí dosud. Žalobce nebyl ani nemocen tak, by byl trvale k službě neschopný, ani se nejednalo o neduh nevyléčitelný, nýbrž o nemoc přechodnou, o rheuma. Žalobce byl dán do pense bez jeho souhlasu, podal sice žalobu na pensijní ústav, vzal ji však zpět, ježto vzhledem k stanovám pensijního ústavu by nedocílil odsouzení pensijního ústavu. Žalobce opírá žalobu o to, že ho žalovaná porušením regulativu platů ze dne 16. července 1923 zkrátila o rozdíl mezi skutečně pobíranými požitky a plnou mzdou. Výbor pensijního ústavu, obdržev od žalované strany dopis, jímž se doporučovalo na základě lékařského dobrozdání pensionování žalobce a jiných podúředníků, jednomyslně se usnesl odpověděti ředitelství žalované společnosti, že se doporučuje, by s návrhem na přeložení na odpočinek bylo sečkáno až po uplynutí lhůty dvanácti měsíců, zaručené § 35 (2) služebního řádu výslovně zaměstnancům v době nemoci. Poukazuje k tomu, že od 1. dubna 1926 do dne 1. listopadu 1926, tedy za 7 měsíců zadržela mu žalovaná strana měsíčně po 626 Kč 20 h nevyplativši mu rozdíl mezi jeho aktivními požitky a požitky pensijními, celkem tedy 4.383 Kč 40 h. Procesní soud prvního stá-
líce uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Rozhodnutí sporu závisí na výkladu §u 35/3, 55 odst. 6/3 služebního řádu a posledního odstavce § 14 regulativu platů. § 35 služebního řádu, jenž jedná o zaručených právech zaměstnanců, ustanovuje v odstavci třetím, že se definitivnímu zaměstnanci zaručuje právo, že se mu plat v době nemoci až do uplynutí dvanácti měsíců nezkrátí, a to tak, že správa podniku doplácí ze svého rozdíl mezi nižším důchodem nemocenským (úrazovým) a vyšším důchodem služebním. § 14 regulativu platů ustanovuje v posledním odstavci, že definitivní zaměstnanci mají po dobu jednoho roku nárok na plnou mzdu, a podle § 55 odst. 6/3 služebního řádu může zaměstnanec býti přeložen na odpočinek, stal-li se tělesně nebo duševně k další službě nezpůsobilým. Jak první soudce v rozsudku právem s poukazem na § 2 služebního řádu uvádí, není rozporu mezi ustanovením § 35/3 služebního řádu a posledním odstavcem § 14 regulativu platů, protože smysl obou ustanovení je stejný. Že jak služební řád, tak i regulativ platů, jenž podle §u 20 tvoří dodatek ke služebnímu řádu, obsahují v podstatě stejné ustanovení o právu definitivního zaměstnance na plný plat po dobu jednoho roku nemoci, ač oba byly vydány skoro v téže době, není nijak nápadným, protože se jedná o zaručené, velmi důležité právo zaměstnanců, které právem bylo pojato do služebního řádu, zakládajícího podle § 1. služební smlouvu mezi zaměstnancem a správou společnosti, a též do regulativu, kterým úmluvou mezi společností brněnských elektrických pouličních drah a jednotlivými organisacemi zaměstnanců byly upraveny jejich platy. Co se týče výkladu rozhodných ustanovení služebního řádu a regulativu

platů, odůvodnil první soudce správně, že nutno použití ustanovení § 914 a násl. obč. zák. V první řadě rozhoduje úmysl stran, pro nějž dávají vysvětlení výpovědi svědků, účastněných na poradě regulativu platů, na nichž se zakládají zjištění prvního soudce. Jak tato, tak i ostatní zjištění rozsudku jsou bezvadná, zejména je správné zjištění, že stylisace rozhodného ustanovení § 35 služebního řádu pochází od žalované strany, protože se poslední redakce služebního řádu stala orgány žalované, správní radou společnosti, jež se ve schůzi ze dne 28. listopadu 1922 o služebním řádu usnesla a jej vydala jako projev své vůle. Proto stihá žalovanou §em 915 obč. zák. stanovená zodpovědnost za nejasnosti služebního řádu a nelze přisvědčiti názoru odvolatelky, že použití dlužno první větě § 915, podle níž jest míti za to, že si žalovaná jako zavázaná chtěla uložití spíše menší než těžší závazek, protože toto ustanovení platí jen pro smlouvy, zavazující pouze jednu stranu, služební řád však jest považovati za smlouvu, zavazující obě strany. Totéž platí pro regulativ platů a odmítá-li odvolatelka zodpovědnost za nejasné znění posledního odstavce § 14. proto, že není zjištěno, že toto ustanovení pochází od žalované a že jde o dohodu obou stran, dlužno uvést, že jednak z výpovědí svědků vysvítá, že redakce a zejména i poslední rozhodná redakce se stala orgány společnosti, jednak podle § 2. služebního řádu a § 20 regulativu platů ustanovení tohoto regulativu platí jen potud, pokud neodporují služebnímu řádu. To platí jak pro práva tak i pro povinnosti obou stran a nemůže se žalovaná společnost dovolávat nejasného ustanovení regulativu za tím účelem, by se zprostila povinností, které podle služebního řádu na ni spadají. Jen kdyby z regulativu platů, zejména z posledního odstavce § 14 bezpochybně vyplývalo, že bylo vůlí stran, by tímto ustanovením dán byl § 35/3 služebního řádu ten výklad, že nemocným zaměstnancům pro případ přeložení na trvalý odpočinek před uplynutím jednoho roku nemoci nepřisluší plný plat po dobu celého roku nemoci, bylo by stanovisko žalované dráhy správné. Poněvadž to odporuje doslovu posledního odstavce § 14 regulativu platů, nemůže žalovaná odmítnouti zodpovědnost za nejasné ustanovení o sporném právu zaměstnanců a zejména i žalobce a tvrdí tudíž neprávem, že první soud § 915 obč. zák. nevyložil a nepoužil správně. Jak již shora uvedeno, platí v první řadě podle § 914 obč. zák. vůle stran a, poněvadž nelze přisvědčiti prvnímu soudci v tom, že § 914 obč. zák. nepřichází v úvahu, protože stranou v tomto sporu není organisace, nýbrž jednotlivý zaměstnanec, jelikož při ujednání regulativu platů zástupci organisací zastupovali a substituovali vůli jednotlivých zaměstnanců, nutno se zabývati otázkou, co strany vlastně mínily ustanovením, že definitivní zaměstnanec má po dobu jednoho roku nemoci právo na plný plat. Že Josef K., jehož vůle padá značně na váhu, pro výklad rozhodných ustanovení, protože byl hlavním redaktorem služebního řádu a regulativu platů a ředitelem žalované dráhy, oněmi ustanoveními chtěl zabezpečiti zaměstnancům právo na nezkrácený příjem plného platu po dobu dvanácti měsíců každým způsobem, t. j. i pro ten případ, že zaměstnanec před uplynutím nemocenského roku bude dán na odpočinek, vyplývá jasně z jeho výpovědi. Že to bylo též vůlí zaměstnanců, potvrdili zástupci zaměstnanců, kteří se vyjednávání

súčastnili. Jak K., tak i zástupci zaměstnanců dosvědčili dále, že v praxi právo na plný plat po celý rok nemoci bylo zachováno tím, že zaměstnanci byli dáni na odpočinek teprve po uplynutí celého roku nemoci. Toto stanovisko jest též stanoviskem místního výboru pensijního ústavu soukromých drah, jak vysvítá z usnesení tohoto výboru ze dne 9. února 1926 a z výpovědi svědků. Místo-ředitel žalované dráhy Antonín P. potvrdil ovšem, že při poradě o posledním odstavci § 14. regulativu platů dohoda vyzněla v ten smysl, že nemocní definitivní zaměstnanci nemají býti poškozeni proti konajícím činnou službu, poněvadž jich výdaje se zvýší, že však nebylo řeči o tom, má-li tento nárok býti zaručen i pro případ pensionování, a tajemník elektrické dráhy Josef J. potvrdil, že dle jeho přesvědčení ono ustanovení mělo míti jen ten smysl, že zaměstnanec má nárok na plný plat jen potud, pokud je nemocen a jest naděje, že se uzdraví a bude zase schopen služby. Toto své přesvědčení ovšem nijak neodůvodnil a připustil, že návrh služebního řádu byl již podán, když nastoupil službu u dráhy a že se ústních porad o služebním řádu nesúčastnil. Jedno však vychází jasně jak z výpovědi zástupců zaměstnanců, tak i z výpovědi svědků P-a a člena správní rady J., jenž regulativ platů též spolupodepsal jménem žalované strany, že úpravou měla býti zaměstnancům udělena (zachována) práva, příslušející zaměstnancům státních drah podle služebního řádu pro ně platného. K těmto právům patří však podle §§ 56/3 a 115/2 c tohoto služebního řádu, právo na tak zvaný nemocenský rok, což v podstatě není ničím jiným než nárokem na plný plat po dobu jednoho roku nemoci. Protože nelze míti za to, že zástupcům žalované strany tyto předpisy nebyly známy a jim též muselo býti známo, že, jak vysvítá z výpovědi svědka K-a a z usnesení místního výboru pensijního ústavu, stálá praxe pouliční elektrické dráhy brněnské svým zaměstnancům toto právo též poskytovala, nutno míti za to, že i žalovaná strana při nové úpravě služebního poměru zaměstnanců a jich platů neměla v úmyslu právo zaměstnanců na jednorocní plný plat v případě nemoci zrušiti nebo částečně obmeziti a že ani ustanovení § 55 odst. 6/3 služebního řádu nebylo tak zamýšleno. Jinak byli by zástupci dráhy, kterým všeobecně známé stanovisko zaměstnanců nemohlo býti tajností, toto své stanovisko výslovně uplatnili, tím více, poněvadž výnos ministerstva železnic ze dne 30. května 1922, čís. 22.307, na který se odvolatelka odvolává, přes ustanovení § 115/2 c.) služebního řádu vyslovuje názor, že nemocenský rok zaměstnancům nepřísluší, jsou-li trvale k železniční službě neschopni. Když však vůle zástupců zaměstnanců směřovala k tomu, by ustanoveními služebního řádu a regulativu platů právní stav byl sjednán tak, jak žalovaná dráha v tomto sporu uplatňuje, zodpovídají (zodpovídá žalovaná strana) za mlčení a nejasnost služebního řádu a regulativu platů a musí trpěti, když se rozhodným ustanovením dává ten výklad, který jim podle stavu věci museli dáti zaměstnanci a jich zástupci a který též odpovídá § 1154 b) obč. zák., na který se žalobce též odvolává a podle něhož nemocný zaměstnanec, zrušuje-li zaměstnavatel služební smlouvu pro jeho ochuravění v době, po kterou mu, ač jest nemocen, přísluší nárok na plat, tento plat může žádati nezkráceně od zaměstnavatele. Odvolatel poukazuje v odvolání ještě na

to, že v služebním řádu není ustanoveno, že zaměstnanec nesmí býti dán na trvalý odpočinek před uplynutím nemocenského roku — toto právo žalované strany žalobce v žalobě připouští, že služební řád a regulativ platí jen pro zaměstnance v činné službě a žalobce proto jako pensista nemůže naň se odvolati, dále, že § 35/3 služebního řádu není nejasným, protože jasně ustanovuje, že plný plat přísluší nemocnému zaměstnanci jen po dobu činné služby, což vysvítá z toho, že správa podniku má doplatiti sice rozdíl mezi nižším důchodem nemocenským (úrazovým) a vyšším důchodem služebním, nikoliv však rozdíl mezi pensí a plným důchodem služebním. Stanovisko, že pensista se k vymáhání svých práv nemůže právem dovolávatí služebního řádu, není však správným, protože jednak zaměstnavatel se nemůže zprostiti závazků ze služební smlouvy tím, že ji zruší, jednak zaměstnanec jako druhá strana nepozbývá nároků z práv mu zaručených a zrušením služebního řádu porušených tím, že ho zaměstnavatel podle ustanovení služebního řádu dal na odpočinek. Jest sice správným, že v § 35/3 služebního řádu není zmínky o pensijních příjmech zaměstnanců a o povinnosti žalované dráhy k placení rozdílu mezi těmito příjmy a plným platem zaměstnanců, to však nevylučuje právo zaměstnance na tento rozdíl, byly-li jeho příjmy přeložením na odpočinek před uplynutím roku nemoci zkráceny a z doslovu § 35/3 nevysvítá jasným a bezpochybným způsobem, že zaměstnanec nemá práva na plný plat po celý rok nemoci, byl-li dřív dán na odpočinek, jak míní odvolatelka. Jest tudíž nárok žalobcův důvodem po právu. Jedná se nyní ještě o to, má-li rok nemoci býti počítán od 13. listopadu 1925, jak uznal první soudce, či od 28. července 1925, jak míní odvolatelka. I v tom ohledu připojuje se odvolací soud k názoru prvního soudce, při čemž poukazuje na to, že podle poukázek na nemocenskou podporu žalobce dne 13. listopadu 1925 byl dán do stavu nemocných následkem jiné nemoci, než kterou trpěl před tím, takže onemocnění ze dne 13. listopadu 1925 nelze ani podle § 11. stanov závodní nemocenské pokladny zaměstnanců brněnských pouličních elektrických drah kvalifikovati jako pokračování v dřívější nemoci.

Ne j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání vytýká napadenému rozsudku jen nesprávné právní posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.), avšak neprávem. Není především správnou výtku, že odvolací soud neuvedl v napadeném rozsudku důvody pro svůj názor o neúplnosti a nejasnosti doslovu § 35 třetí odstavec služ. ř. a § 14 poslední věty plat. regulativu, pokud jde o otázku, zda tato ustanovení mají platnost i pro případ, když onemocnělý zaměstnanec byl dán do výslužby za nemoci a před uplynutím dvanácti měsíců od počátku nemoci, ani další výtku, že se prý napadený rozsudek neopírá o skutková zjištění. Vždyť oba nižší soudy zjistily, že ona ustanovení byla stylisována žalovanou společností, a výtku nesprávného ocenění důkazů odvolacím soudem není v řízení dovolacím

vůbec přípustnou, neboť dovolací důvody jsou v § 503 pod č. 1 až 4 c. ř. s. uvedeny výčetmo a proto byly dovolací vývody v tomto směru ponechány nepovšimnutými. Nižší soudy vystihly správně, že sporná právní otázka, zda nemocným zaměstnancům žalované společnosti přísluší plný plat (mzda), po dobu dvanácti měsíců v případě, když byli za nemoce před uplynutím jednoho roku dáni do výslužby, nebyla jasně vyřešena příslušnými předpisy a že tato závada jde na vrub žalované společnosti, která podle soudních zjištění sporné předpisy služebního řádu a platebního regulativu sama svými orgány stanovila a provedla též jejich poslední rozhodnou úpravu ještě před usnášením se stran o nich. Avšak nižší soudy nezaložily své rozhodnutí jen na tomto důvodu (§ 915, druhá věta obč. zák.), nýbrž snažily se vypátrati pravou vůli a skutečný úmysl smluvních stran (§ 914 obč. zák.) a odvolací soud zejména doplnil zjištění prvního soudu ze svědecké výpovědi Josefa K., ředitele žalované společnosti, že byl jí ustanoven hlavním redaktorem služebního řádu a platového regulativu a pověřen jich vypracováním a že spornými ustanoveními mělo být zajištěno onemocnělým zaměstnancům společnosti právo na nezkrácený plat po dobu celého roku od počátku onemocnění a že on i důvěrníci zaměstnanců měli v této otázce stejnou vůli, by výhoda onemocnělému zaměstnanci byla zachována, i kdyby byl před uplynutím dvanácti měsíců nemoce dán do výslužby a že v praxi bylo tohoto práva nemocných zaměstnanců na plný roční služební plat skutečně také dbáno a prováděno tím způsobem, že teprve po dvanácti měsíční nemoci byl dáván na odpočinek, a posléze, že toto oprávnění nemocných zaměstnanců na celoroční plat uznal i místní výbor pensijního ústavu soukromých drah usnesením z 9. února 1926. Z těchto skutkových zjištění, která i pro dovolací soud jsou závazna, vyplynul správný závěr odvolacího soudu, že žalovaná společnost svými zmocněnými úředníky spornou otázku již při vyřizování služebního řádu a platového regulativu uvažovala a řešila a že ustanovení § 35 třetí odstavec služeb. řádu a § 14 poslední věty plat. regulativu měla platiti i na případ, o který tu právě jde, že zaměstnanec byl dán do výslužby dříve, než uplynul rok jeho nemoce, že však v dovolávaných ustanoveních § 35 třetí odstavec služeb. ř. a § 14 poslední věty plat. reg. to zřetelně vysloveno nebylo. Nižší soudy správně vyložily pravý význam těchto smluvních předpisů podle zásady poctivého styku § 914, nelpíce na jejich doslovném znění. Za tohoto skutkového a právního stavu věci netřeba se zabývat s úvahami dovolání, jaké právní účinky jsou spojeny jinak s přeložením zaměstnance do výslužby a za kterých podmínek může být ukončen služební poměr proti jeho vůli, ani s vývody, pokud, přezíraje doplnění zjištění odvolacího soudu, budoují své závěry jen na doslovném znění sporných ustanovení a na jiných než zjištěných okolnostech. Jest též nerozhodno, jak vykládá státní železniční správa v praxi obdobná ustanovení § 56 třetí odstavec a § 115 odstavec 2 c) služeb. řádu pro zaměstnance státních drah a nároku na t. zv. nemocenský rok, neboť služební poměr žalobcův k žalované společnosti byl ryze soukromoprávní a smluvní a této své právní povahy nepozbyl ani tím, že byl upraven pro všechny zaměstnance hromadně, platovým regulativem a služebním řádem, jimiž byly

stanoveny práva a povinnosti zaměstnanců, a že tyto předpisy byly výsledkem dohody mezi žalovanou společností a organisacemi zaměstnanců, je zastupujícími. Pokud jde konečně o spornou otázku, od které doby jest počítati poslední onemocnění žalobcovo, doličily správně nižší soudy podle provedených zjištění, že poslední jeho nemoc jest čítati teprve od 13. listopadu 1925, a stačí odkázati v tomto směru k důvodům napadeného rozsudku.

Čís. 7629.

Zastupovali-li podle společenské smlouvy veřejnou obchodní společnost a za ni kolektivně znamenali oba veřejní společníci, a ustanovovala-li společenská smlouva, že při porušení zákazu konkurence musí provinivší se společník na žádost druhého společníka trpěti, by obchody ujednané na jeho účet byly pokládány za obchody ujednané na účet společnosti a nahraditi veškerou škodu, která tím společnosti vzejde, není společníku, pokud hodlá užiti proti provinivšímu se společníku svého práva ze smlouvy, vůbec potřebí prozatímního opatření zmocněním k samostatnému zastupování společnosti, hodlá-li však vystupovati jménem společnosti, jest mu k podpisu plné moci za společnost ku sporu proti provinivšímu se společníku třeba souhlasu druhého společníka a, kdyby druhý společník tento souhlas odepřel, nezbyvá neprovinivšímu se společníku, než nahraditi náležitost podpisu druhého společníka výrokem soudním a vymoci si za tím účelem prozatímní opatření.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1927, R I 1023/27).

Soud první stolice povolil k návrhu veřejného společníka Václava G-a proti druhému veřejnému společníku Rudolfu Václavu S-ovi prozatímní opatření podle § 381 čís. 2 ex. ř., jímž se strana ohrožená, Václav G., zmocňuje, by společnost Rudolf V. S. a Václav G. v likvidaci zastupoval ve sporu proti Rudolfu Václavu S-ovi, kterýžto spor má býti veden a kterým společnost v důsledku toho, že Rudolf Václav S. proti smluvnímu i zákonnému zákazu prováděl obchody a tím zákaz konkurence porušil, domáhati se bude, aby obchody tyto dle čl. 96 a 97 obch. zák. považovány byly za uzavřené na účet společnosti a za tím účelem jménem jmenované firmy, veřejné společnosti, procesní plnou moc vyhotovil. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že vyslovil nepřipustnost prozatímního opatření. Důvody: Jedná se tu o povolení zatímního opatření k zajištění jiného nároku než peněžité pohledávky (§§ 378 a 381 ex. ř.). Podle § 389 ex. ř. má ohrožená strana v návrhu označiti jednak ohrožený nárok, jednak vyložiti jednotlivé podle pravdy skutečnosti, které návrh její odůvodňují, a mimo to osvědčiti tvrzený nárok i ohrožení; podle § 390 ex. ř. může nedostatečné osvědčení tvrzeného nároku býti doplněno dáním jistoty soudem stanovené. V projednávaném případě ohrožená strana Václav G. tvrdil, že jako jeden ze dvou společníků »veřejné společnosti Rudolf V. S. a Václav G. v likvidaci« má podle čl. 96 a 97 a čl. 133 a 136 obch.